

БЕЖАНСКИ ГЛАС

ИЗЛИЗА СЕДМИЧНО

АБОНАМЕНТ: годишно 75 лева,
полугодишно 40 лв.
Един брой 1 лев.

РЕДАКЦИЯ И АДМИНИСТРАЦИЯ
УЛ. „ГУРГУЛЯТА“ № 11.

ОБЯВЛЕНИЯ: по 1 лв. кв. см.
приставски по 90 ст. на дума

Нв. Б-в.

Макар и разпнат, Христос пак
си остана безсмъртен в своето
могъщество.

Под черний кржст, на който е разпната безсмъртна България, под буреносните тъмни и зловещи облаци, ние всеки ден виждаме как масово прииждат нещастници — бежанци, прокудени жестоко от родни огнища.

И там, под тоя нов железен кржст, нещастните бежанци търсят утеха, търсят забвение.

Като плжт от плжтта на тая велика нещастница що ви си на хладний кржст, в нейните страдания, те сжзират оно-ва велико благо, което се казва утеха и от всички страни се нижат кervани, като безкрайна верига, крачейки разбити, с надежда за спасение към сжрдцето на своята майка, която, макар и разпната, усмихната им протяга ръка, приема, целува по измжчените чела и утешава.

Хвала на нейното великодушие към своята безбройна челяд, на която злата сждба е отредила ново робство в собствения ѝ дом, гдето светлината е заменена с мрак, словото с мжлчание и свободата с тежки непосилни вериги.

И приема ги тя в своите запазени от вековете топли обятия, сгрева ги и теши с заряд на светлото бъдаще, което скоро ще озари и техните запустели днес огнища....

Бжлгария и Бжлгари! Какви звучни две красиви думи, препжлнени с знатно минало върху което днес, са сжжаление, се таи велика скржб, безутешни страдания, все още безсилни да си пробият път и потжнат в дълбините на земята. Кой знае?! Може би, защото и самата земя е преситена, препжлнена с скржбни страдания, та не може да поглгне и тия на Бжлгарската челяд, за да зацари веднжж за винаги спокойствие и усмивка....

Но.... тжрпение....

Нише не е вечно....

Вий нещастни бежанци, дошли в Бжлгария при залез слжнце, утре ще тржгнете обратно при изгрев слжнце. Днес

Бжлгария ви приема нежно в своето малко и скромно прибежище като собствени деца, и сжщата тя утре ще ви изпрати пак из родни огнища, гдето ще загори наново свещения огън в вашите домове.

Пазете я!

Задоволете се мили нещастници, с жалба, който тя отделя от своята корица. Задоволете се с скромния подслон, под какжвто тя днес едва почива и смирено чакайте спасение под страшния кржст.

И чуйте! Може би ще срещнете да пжлзи ехидно в подножието на голгота демон, който днес на широко цари, за да изкуши и вас, но останете си кротки, останете си чисти християни, каквито сте били и в своето минало.

Живота през изтеклите 12 години сжздаде редица Юди, които не за 30, а за една сребрна пара, днес са готови да продажд собствения си брат.

Но.... и тех времето ще пречисти.

Сжщия живот сжздаде не-вжобразим егоизм — властелин, който днес злорадствува и тжржествува като разединител на братството не само между народите, а и между собствени-те си братя.

Но... буря и него ще срази.

На вас прокудени бежанци, предстои да се пазите от тия чудовища. Не гледайте в техните страшни очи, а в милите, искренни, благородни и вечни очи на вашата майка Бжлгария, която всякога е готова да ви протегне ръка.

Сторете ѝ поклон и чакайте спокойно да видите зарядя в нейното безсмъртие.

А сега, изгнанието изисква сплотяване на изгнаниците. Макар и пржснати из всички краища на родината, все пак налага се, в името на страданията ни, да бждем близко един до друг. И тая необходимост близост ние се заехме да свжржем чрез издавания от нас вестник, колонийте на който ще са всекога отворени за всеки бежанец, гдето ще може свободно да изкаже болката си и изпраща приветствия на всички свои братя из царството.

дни всеки бежанец го е залисал до там, че той изпада в апатията и самопомрачението на умирающия. Прокудените нещастници се влачат, като пре-

бити без път в гжста мжгла с своя тежак живот. Надали в Ада има кжт да терзаят души-те така, както се терзаят тук от своята сждба бежанците. От потжвающия кораб, който ги влачи в бездната на живота никой не се вглежда за спасителния бряг; всеки е изпаднал в помрачението на умирающия. И никой не вижда, че милата ни майка Бжлгария е разкрила своите топли майчини обятия да свести и сжживи чадата си — бежанците. Незабравими сж щедрите дарения в пжрвите дни. Пари, храна, облекло и пр., това течеше само и само да се помогне; а след всичко друго за да заздравеят, заживеят и да се обзаведаат за спокоен живот, за бежанците пак се сжздаде паметния закон „Закон за настаняване на бежанците“, с което им се даде възможността да имат свои кжщи и да си нареди всеки по своему каква и да е работа. Как ясно се помнят случките при такива велики исторически дела! Напр. в пжрвите дни в Варна за бежанците се сжздаде бюро, което подпомагаше с пари, дрехи, гориво, подслони и други необходимости, които се указваха тогава. За жалост по вината на кжсогледни бежанци, които го ржководеха, то се закри преди да беше разрешило докрай своята задача. Сжщите фактори, за да поправят грешката си образуваха д-во „Добруджа“, с което напжлно релефираха своята нежжджрност — да бждат общественици; и като зацапаха добрите идеи и дела закриха и него. Тогава нуждающите се нащастни бежанци се принудиха да образуват ново ядро, което да им служи за опора, упжтване и подпомагане. Това ядро сжздаде културно благотворително д-во „Стефан Караджа“, което требваше да сжбере сили и да поправи грозно изджлбаните грешки, които досегашните до-престжпност нежжджрни водители изджлбаха като пречки в тежкия живот на бежанците в Варненско.

За да се реабилитира обществената, заинтересованост към чарната сждба на бежанците д-во „Ст. Караджа“, близо година с прекомерни усилия работи. То организира комитета по посрещането и подпомагането плениците добруджанци идещи от Гжрция и уреди всичките им документи да си оти-

дат от татжк при своите. То уреди приюта за прибирането на нуждающите се бежанци, които и до сега бегат един по един от гнета на румжнската олигархия.

Тука намират подслон нещастниците, които голи и боси сж прокудени от милите си огнища. Тука те биват подпомагани и ободрявани за да си нереджт понататжщия живот.

Тоя кжт — приют „Ст. Караджа“ — облягайки се на милите чувства, които всеки брат храни към отчаяния нещастник — бежанец, разчита да даде пжраата топла и ободрителна своя помощ.

Добруджанец.

Утрешния ден.

Залутани в бурята на нещастиято, пред бежанците е добре очертен черния живот, който имат да преживяват и с болезнена апатия те, като пребити, се влачат за утрешния ден, който наместо надежда, винаги им донася страшно разочарование.

Утрешния ден! утрешния ден... това е безнадежния стон, който бежанците в един сжрцераздилателен глас напават към Бога и ближния. Надали има по нещастен случай от тоя, когато те склопват вече очите си. Надали и осжде-ния на смжрт прекарва ноша в таква тежжк кошмар, както осжмва бежанеца. Така дочакан утрешния ден чувствува всеки, че е по-тежжк и от земята, която наляга мжртвеца. Така дочаква утрешния ден, живи заровените... и бежанците.

А такива нещастници са тжй безнадеждно потиснати, че не могат да се упомнят и сами да потжрсят спасението си. Те са като тежко болните — само стеният, а надежда за техния живот подхранват и хранят ближните им. Това е длжг Божи, длжг човешки, който се налага на всеки брат да го изпълни с най-големи усилия, защото на тежко разсипания само това може да помогне и да го обнадежди, да предвиди мили очи за живот и спасение....

А това се прави, — Сжрдечното братско усилие бежанците го имат и го чувствуват.

Идете в квартала на бежанците и вие ще се смяете от усилията на братската помощ, която им се дава и ще Ви се види невероятно това, което е

Една дума за приюта „Стефан Караджа“.

Шеметния тласжк, с който преживява своите горчиви

